
HARC EGY ÁLOMÉRT

6.

TRIPICONI
SZTORI

IFJÚSÁGI SCI-FANTASY
SOROZAT

ROBIN O'WRIGHTLY

1. Boldogan, amíg meg nem

Maurice kezdte már megszokni, hogy a felesége negyed esztendővel tovább hordja a gyermeküket, mint az átlagos felszíni nők, bár most látott ilyet először, tehát nem volt összehasonlítási alapja. Bizonyos szempontból még örült is ennek az időhossznak, hiszen a kicsi így nagyobb eséllyel születhetett a Búravilágba, ahol ők hárman végre egy család lehettek. Ezért mindketten keményen dolgoztak: a leendő építészmérnök hétköznapi minden idejét beleölt a Búra tervezésébe és építésébe – ez volt a vizsgamunkája is –, Gregoria pedig lent segített a polgároknak, amiben csak tudott, és elzárta magát – meg a babát – a földfelszín kimerítő hatásaitól.

Abban az évben egy – addig senki által nem tapasztalt méretű – világjárvány miatt csaknem az egész bolygó lakossága négy fal közé szorult. Egyértelmű volt, hogy a szigetországot szinte hermetikusan le kellett zárni, ha nem akartak megfertőződni. Kizárólag diplomákat és tengeri kereskedőket engedtek be, de őket is csak negatív orvosi teszttel és két hét szigorú karanténnal mindenféle kontaktus előtt. Tripicon eddig még vírusmentes maradt, bár

ki tudja, meddig, hiszen attól, hogy a pandémia kialakult, még nem állt meg az élet – illetve a járvány bizonytalan kimenetele mellett sem állhattak le az építési munkálatok. Tripiconban nem volt kijárási korlátozás, de biztos, ami biztos alapon maszkviselésre kötelezték a polgárokat. Maurice pedig szentül megígérte a feleségének, hogy nagyon vigyáz magára – hiszen Gregoriát és a kicsit megvédte az ékkő az ismeretlen vírus veszélyeitől, őt viszont csak a saját immunrendszere óvhatta. Az asszony terhessége végéig minden lehetőséget kihasználtak az építkezésre és más hasznos tevékenységekre, de egymásra már nagyon kevés idejük maradt. Ki-ki a maga életterületén igyekezett helytállni, ugyanakkor borzasztóan hiányoztak egymásnak.

Áprilisban, egy hónappal a számított szülés előtt Gregoria komoly döntésre szánta el magát, és ezt közölte párjával is. Éppen a kuckójukban pihentek, egy újabb fárasztó héten túl. A kismama oldalt helyezkedett el az ágyon, mivel nagy hassal úgy kényelmesebb volt neki a fekvés. Maurice hanyatt feküdt mellette, karjait a feje alá téve, és arcát a neje felé fordítva bámulta őt.

– Mo, én ma felköltözöm hozzád. Kerüljön bármibe is, de melletted szeretnék élni. Kérlek, ne próbálj meg erről lebeszélni, mert már határoztam – zárta le előre a döntési lehetőséget Gregoria.

– Nélkülem? – villantotta rá szemeit a kispapa.

– Gondoltam, úgyis beleegyezel – hajtotta le arcát meg-bánó stílusban a neje, hogy ezzel is megpuhítsa őt.

– Biztosan nem, Gé – méltatlankodott aggódva a férfi.
– Egy: még nincs kész a Búravilág. Kettő: itt ez a rohadt vírus is. Neked minden pillanatban vigyáznod kell magatokra. Ez nem vita tárgya. Kérlek, ne gyere még fel, maradj lent! Én lemegyek értetek, amikor készen vagyunk. Már nem tart sokáig, csak pár hónap, max’ egy év. Hidd el, én is alig várom már, hogy együtt élhessünk, de ez most nagyon nem jó ötlet – simogatta meg az asszonyka arcát, hogy kiengesztelje.

– Nem, sajnálom, én már döntöttem. Nem megyek vissza, veled maradok. Megőrülök lent nélküled. Ez nem normális élet így – fakadt ki Gregoria.

– Szívem, velünk kapcsolatban semmi sem normális – magyarázta Maurice. – De ez így van rendben. Szeretlek téged, és a gyerekünket is. Nagyon féltetek titeket, nem akarom, hogy bajotok essen. Gé, értsd meg, most már nem vagy egyedül, egy kisbabát vársz, akire vigyáznunk kell. Emlékeztetnélek rá, hogy neki nincs amulettje. Te meg tudsz gyógyulni, de ő nem.

– Tudom. Én viszont egy teljes családba akarom megszülni, nem egy... nem egy ilyen kétlakiba. Kérlek, te is érts meg engem! Ha tényleg szeretsz, akkor fogadd el, hogy mostantól fent akarok élni veled! – erősködött a hajdani amazon.

– Meg is lesz, csak várj türelmesen még egy kicsit! – győzködte enyhén ingerülten a férfi, mert nem szerette, ha a neje sarokba szorítja. – Azon dolgozom gőzerővel, hogy fél-egy éven belül beköltözhesünk, de ehhez muszáj addig lent maradnod.

– Maurice, te nem is akarsz, hogy feljöjjenek! – durcáskodott Gregoria, és elhúzódott férjétől.

Bőven dúlt nála a fészekrakó ösztön, és a terhessége vége felé elborították a hormonok is. A félelme sem múlt el, csak erősödött, és nem akarta lent megszülni a kicsit Maurice nélkül.

– Dehogyanem – próbálta békíteni ő. – Félreértesz. Azt hiszed, én nem szenvedek a hiányodtól? Hogy nem vágom mindennap a centit, ahogy te tördeled az ágat? De igen! Egyszerűen csak szeretném, ha...

– Tovább élnék sok-sok évvel. Tudom a leckét – fejezte be a mondandóját Gregoria dohogva. – De meddig húzzuk még? Az idő egyre múlik, és ezzel az atlantida betegséggel együtt is minden csak nehezebb lesz. Úgy érzem, mintha sosem lenne vége. Nem bírom, hogy nélküled kell élnem az életemet. Fel akarok költözni, még hozzá most! Melletted akarok ébredni a hét első reggelén, nem a föld alatt. Apámmal már megbeszéltem. Semmim nincs, amit magammal hoznék, úgyhogy innen egyenesen haza kell vinned minket – utalt a hasában szunnyadó magzatra.

Az ifjú Jouliard megrovó pillantásokat vetett a nejére, és megcsóválta a fejét.

– Már megint kész tények elé állítasz, Abnim lánya. – Így szólította, ha zavarta a nő makacssága. Szerette az apósát, de meg volt róla győződve, hogy Gregoria tőle örökölte a szívós természetét. – Nem, nem értek egyet – horgadt fel Maurice. – Nem támogatom. Ha kell, saját kezűleg viszlek vissza, és beolvasok apádnak is, hogy el merészelt engedni.

– Őt is kész tények elé állítottam – harapta be alsó ajkát a kismama. – Hagytam egy kis üzenetet neki. Muszáj volt, máskülönben sosem engedett volna el.

A férfi hangos szusszanással fogta kezébe homlokát, látszott, hogy belülről majd szétveti a feldúltság. Felkelt a fekvőhelyükről és járkálni kezdett a helyiségben.

Gregoria egy halkat sóhajtott, mert tudta, hogy a hitvese akarataival vívott háborút még nem nyerte meg. Tisztában volt azzal, hogy a csupaszív francia minden szempontból a végsőkig küzdött a közös álmaikért. Bármi áron, de nem mindenáron. Az állapotos asszony azonban már elfáradt attól, hogy folyton csak bujkáljon, és közben lemaradjon a boldog és izgalmas életről a szerelmével. Ráadásul pontosan tudta: okkal és joggal aggódott érte a férje, és hogy nagy kockázatot vállalt, de nem tehetett mást.

Most különösen örült annak, hogy Maurice pont elfordult, mivel az amulettje pislogni kezdett. *Megint!* Két napja észlelte először. Akkor még nem okozott gyengeséget, ma viszont már furcsán érezte magát, erőtlenség és rosszullet kerülgette. *Muszáj feljutnom. Bármi történik, Móval akarok lenni. Odafent talán a kicsit is meg tudják menteni, ha úgy alakul...* – És döntött: engedély nélkül is felköltözik.

Ez nem tréfadolog! Ki fogok hunyni! – bámult most rémülten a nyaka felé. Kezével eltakarta a kristályt, és igyekezett nyugodt maradni. Lehunyta a pilláit és halkán fújta egy hosszút. *Ahogy Alida tanította. Beszív, kifúúúj.* Az ékkő egy idő után újra magára talált, ezért elengedte, hadd világítson.

– Ne haragudj, életem – duruzsolta békítő hangon.
– Tudom, hogy féltesz, mert nagyon szeretsz, de nem tudsz jobban vigyázni rám, ha lent tartasz. Itt akarok életet adni a gyerekünknek, Atlantiszon. Ehhez igazán jogom van, Mo. Nekem lesz a nehezebb dolgom, még amulettel is, ezt ne

felejtsd el! – manipulálta. – Ezért szeretném, ha te is részt vehetnél a szülésnél, mert akkor először te foghatnád kézbe a kicsit, és el is nevezhetnéd. Nem erre vágsz? Én nem akarom egyedül végigcsinálni. Te igen? Kérlek, ne küldj vissza a Városba!

A férfi hátán látta, amint az nagy sóhajjal megadta magát, mert hatottak rá a szavak.

– Rendben! – fordult vissza felé, és visszasétált az ágyhoz, hogy a felesége mellé üljön.

Tényleg apás szülést tervezett annak idején. Nagyon szerette volna, ha az anyuka után elsőként ő tarthatja karjában a kis Jouliard-t. Nem beszélve arról, hogy még a gondolatára is megőrült, hogy nem lehet Gregoria mellett, amikor megszületik a baba.

– Még ha bele is egyezem, lesznek feltételeim – emelte fel a mutatóujját Maurice. – Az egyik, hogy mindenképpen a San Antonióban kell szülnöd. Ott szakképzett személyzet van, és Susanna is segédkezik, amiben csak tud.

– Én is így terveztem – mosolyodott el az asszony.

– Ácsi, most jön a második pont! – intett az ujjával Maurice egy komoly, de szelíd pillantás kíséretében. – A szülés után rögtön vissza kell mennetek a kicsivel a Városba, amint elengednek a kórházból. Addig maradtok lent, amíg itt fent biztonságos nem lesz az élet. Ehhez is ragaszkodom. Nem akarom, hogy valami bajotok legyen.

– Úgy lesz – bólintott Gregoria lelkesen.

Reménykedett benne, ha a kristály még kibírja egy darabig, a kórházban ő is jó kezekben lesz a picivel, akárcsak Daniel három évvel ezelőtt. Aztán pedig hazatérve kaphat egy másik amulettet, hiszen a király bizalmasa és legjobb

barátja. Biztosan neki adják Kostáét, amúgy is azzal mentette meg Maurice az életét. Most viszont végtelenül örült, hogy végre csatát nyert, és a felszínen maradhatott a férjével.

– Őszintén, elmondhatatlanul boldog vagyok, amellett, hogy aggódom – motyogta kedvesen. – Azt mondtam, nem félek, de igazából rettegek, Gé. Nagyon szeretlek és nem akarlak elveszíteni benneteket.

Gregoria lehunyta a szemét, elégedetten hümmögött egyet, miközben elmosolyodott. Pár percig nem szóltak egymáshoz, csak bámultak maguk elé.

A kispapa visszahevert hitvese mellé, hogy a pocakját simogassa szórakozottan. Szerette ezt tenni, mert így ő is közel érezhette magát a kicsihez. Kapcsolódhatott hozzá. Mesélt neki, egyszer énekelt, bár abban az esetben Gregoria kérte, hogy a zenei műveltség átadását inkább bízza rá. Amikor a baba rúgott párat, Maurice mindig meghatózott, hogy valami csodálatos történésnek lehet a részese. Most azonban szokatlanul csendes és hullámmentes volt a hasfelszín. Nagyon nyugodtnak tűnt a pici, bár igazság szerint már nem sok helye maradt ficákolni odabent.

– Hahó! Itt van a Papi! – szólongatta a bentlakót a fiatal férfi.

Próbálta végighúzni a tenyerét, aztán az ujjáival vakarászni, hogy a magzat megérezze, van ott valami, és odarúgjon, ám hiába, most ügyet sem vetett a kinti világra.

– Á, éjjel bezzeg képes lett volna reggelig ugrálni, ha hagyom – cirógatta Gregoria is a félgömböt, hátha mocorgásra bírja az apróságot, de nem sikerült –, most bezzeg csihad a kis hamis.

– Pedig aki éjjel legény, legyen nappal is az – vigyorgott elégedetten Maurice.

– Vagy leány – egészítette ki vidáman a felesége.

Babonából nem akarták megtudni a gyerekük nemét, de odalent ennek nem is tulajdonítottak nagy jelentőséget. Bár alapvetően patriarchális volt a társadalmi rendszer, azt inkább a hajdani szakadárháború ihlette, ahol a férfiak vezetésével némileg könnyebb volt megvédeni a Várost. De a béke beköszöntével valamiképp rendeződtek az erőviszonyok, és a nők ugyanolyan rendű polgárok lettek, mint a vérzivataros időszak előtt. A várandósokat különösen nagy becsben tartották, tekintve, hogy már nagyon lecsökken a népesség létszáma. *Mindegy, csak egészséges legyen, és megérje a hét esztendőt* – mondogatták a perallantidák.

A Jouliard-ok elbóbiskoltak egy kis időre, nagy kifli-kis kifli alakzatban átölelve egymást az ágyon. Végtelen békeség szállta meg őket, ám az is csak egy rövid ideig tartott. Borzasztóan fáradtak voltak, pedig a neheze még előttük állt, de ezt Maurice még csak nem is sejtette, felesége pedig gondolni sem akart rá.

Ki fogom bírni. Majd ráérek még elkérni a kristályt. Ki kell tartanom. Ó, Jeél! Ó, csöppem! Kérlek, segítsenek nekem! Apukád nem tudhatja meg, hogy kimerülőben a medál.

Átlagos földalatti körülmények között a kristálynak még hetei lehettek hátra az első pislogástól számítva, mielőtt kialudt. Ám a felszínen vagy annak közelében napokra, akár órákra is lecsökkenhetett. Ez okozta egykor Isabella anyahercegné vesztét is.

De Gregoria nem akart visszamenni a felszín alá, elég időt töltött ott reménykedve, hogy az új élete fent megvárja őt.

Makacssága és újonnan felfedezett anyai érzései elemibek és erősebbek voltak a túlélési ösztönénél, ezért arra most nem hallgatott. Felülírta benne a kicsi iránti védelem vágya. Elbizakodottság árasztotta el a lelkét, már-már azt mondta magában: *majd én megmutatom, hogy képes vagyok legyőzni a gyengeségemet, hiszen egy lantidát nevelek a szívem alatt!* A baba teste azonban érthetően nem olyan volt, mint az övé. Az sem tette superhőssé, hogy képes lett volna mindkét világban élni a születése után. Ha kihuny az anyja, ő sem maradt volna életben.

– Ha velem akarsz jönni, akkor meg kell várnunk a naplementét, és este indulunk. Szívem, jól vagy? Úgy elgondolkodtál – szakította ki tűnődéséből Maurice.

– Semmi-semmi. Tökéletes az esti indu... – Gregoria szeme hirtelen kikerekedett, és gyorsan a hasa alá tette a tenyerét, majd lenézett a combjai felé. – Azt hiszem – sutogta –, hogy innen egyenest a kórházba vihetsz, ráadásul most azonnal.

Mikor végigvizslatta magát, látta, hogy átnedvesedett a ruhája: elfolyt a magzatvíz. Elkezdődött az, amire már mindketten számítottak, hogy akármikor bekövetkezhet, bár még egy hónap kitelt volna az évből. Az amulett erejének halványodása valószínűleg felgyorsíthatta a folyamatokat.

– Oké, csak semmi pánik! – pattant fel a férfi, és gyorsan intézkedni kezdett.

Sebtében feltámogatta Gregoriát. Minden erejével igyekezett a saját testére venni a súlyát, hogy a neje minél kevésbé terhelje meg magát. Bebugyolálta egy köntösbe a felszíni ártalmak ellen, kivitte a pince elé, majd onnan telefonált, de taxit hívott, nem mentőt.

– Remélem, hogy ez most gyorsabb lesz. Tartsatok ki, szerelmem!

Maurice aggódott, leginkább kétszer annyira, mint amennyire szükséges lett volna. Fogalma sem lehetett róla, meddig tart egy perallantida nőnél a vajúdas és a szülés, főleg, mert azt hitte, hogy minden rendben volt az amulettel.

Támogasd a munkánkat!

Amennyiben egyetértesz a céljainkkal:

- szeretnéd, hogy minél több magyar nyelven írt magyar könyv szülessen,
- szeretnéd, hogy a fiatalok többet olvassanak, írjanak,
- szeretnéd, hogy külföldön is jobban elismerjék a magyar szerzők írásait,

akkor támogasd te is az MKMT mozgalom céljait, vagy egy adott projekt megvalósítását, lebonyolítását!

Válaszd ki mely projektet támogatod, és akár egy kis összeggel előremozdíthatod a megvalósulását!

<https://mkmt.hu/tamogass>

Facebook oldalunk: facebook.com/mkmtMozgalom
Instagram: <https://www.instagram.com/mkmtmozgalom/>
Levelezési cím: 2049 Diósd Hársfa utca 5/2.
Telefon: +36(30)499-34-77
email: info@mkmt.hu

